ANUL XVII — Seria II. — No. 4 | 4 PAGINI 3 lei | C. | Joi 10 Octombrie 1940

GAZETA SPORTURILOR

Director VIRGIL POPESCU | Subdirector Mircea Pop | Prim Redactor N. Papagheorghe | Telefoane: 3.26.68 şi 3.26.69 Str. Anghel Saligny 2

ABONAMENTE
1 an .... Lei 1000
6 luni .... „ 500
3 luni .... „ 250

Programul şcolar şi Sportul

Intr'un articol precedent, ajunsesem la concluzia că rugbyul, prin calităţile de ordin etic şi fizic pe cari le cere, trebue să se încadreze în Şcoli şi Universităţi.

Cum însă uniltateralitatea este dăunătoare, nu numai în sport dar şi în orice activitate umană, socotim că în cadrul şcolar trebuesc adoptate toate celelalte sporturi între cari aviaţia (planoria) atletismul înnotul şi skiul să-şi aibe locul de cinste.

Ne lovim însă de un obstacol important pentru realizarea acestor sugestii şi anume: programul şcolilor secundare.

Elevul înainte de a fi sportiv, este tot ele.. Are lecţii de pregătit teme de lucrat.

Să presupunem că fiind membru într'un club, este convocat la antrenament într'o după masă.

Cu toţii ştim că lecţiile pentru a doua zi se vor resimţi.

Ori noi nu dorim acest lucru şi trebue să găsim o soluţie, poate chiar mai mul'e.

Propunerea mea este următoarea: programul şcolilor secundare să fie în aşa fel închegat, încât într'o zi pe săptămână (de preferinţă Joi sau Vineri) să nu se predea decât materii a căror pregătire să fie mai uşoară spre exemplu: Religia, Higiena, Instrucţia civică, Desemn, Caligrafie, Muzică şi Gimnastică.

Actualul program prevedea că aceste materii se vor preda în ultima oră, deoarece atunci atenţia elevului este în scădere.

Motivul este perfect valabil şi pentru mine, însă n'a putut fi niciodată realizat.

Supun deci viitorilor organizatori ai sportului românesc, cele expuse mai sus, în speranţa că soluţia propusă mai sus, va fi aplicată.

Este singura care nu stânjeneşte bunul mers al Şcolii şi satisface necesităţile de antrenament al şcolarilor.

Iar când sportul va «intra pe uşa din faţă» a şcolilor secundare, elevii vor fi supraveghiaţi, sfătuiţi şi crescuţi într'o atmosferă pe care o dorim cu toţii: aceea a disciplinei şi sacrificiului pentru idealul nostru naţional.

PROFESOR G. I. TANOVICEANU

Dela Fred Apostoli la Fritzie Zivic...

Gloria boxului din toate timpurile Henry Armstrong, caută un succesor

Infrângerea lui Henry Bob Armstrong, fost campion mondial la categoriile uşoară, semi mijlocie şi mijlocie, în acelaş timp, anul trecut, şi acum în urmă numai campion la semi mijlocie a stârnit, cum era şi firesc, o enormă senzaţie în toată lumea.

Armstrong, socotit încă acum, înainte de a se retrage din box, cea mai mare glorie a ringului din toate timpurile, realizase în şase ani de serioasă şi neîntreruptă activitate cele mai rapide şi indiscutabile succese împotriva tuturor adversarilor ce i-au fost opuşi în cele trei categorii. Titlurile la uşoară şi mijlocie au fost cedate de celebrul Bob astfel că pe drept cuvânt el era socotit singurul imbatabil al boxului contemporan.

In noaptea de Duminică spre Luni, la Madison Square Garden, Armstrong a fost învins de Zivic. Faptul — fără să fie o întâmplătoare coincidenţă — constitue aniversarea partidei lui Armstrong cu Fred Apostoli în toamna anului 1939 când triplul campion mondial înregistrase o dificilă victorie la puncte — preludiul unui apus de carieră.

O MANA LUXATA ŞI O TERAPIE EXAGERAT DE LUNGA

Din călătoria pe care Armstrong a făcut-o în compania soţiei sale acum un an, la Londra şi Paris specialiştii europeni aflaseră că Bob suferă permanent de luxaţia mâinii stângi şi deaceea după fiecare match este silit să urmeze un tratament. Departe însă de a se crede că acest tratament ar fi putut avea ca final însănătoşirea completă. Armstrong chiar — pe care necesităţile reclamei îl învăţau să procedeze altfel — nu manifesta nici chiar un optimism oarecare. Se pare chiar că în timpul călătoriei prin Europa Bob deţinea o condiţie fizică câtuşi de puţin de invidiat.

Pretenţiunile financiare ce le-a ridicat pentru un match cu Ernie Roedrick sau chiar cu Eric Boon, suma înspăimântător de mare ce a cerut-o pentru o partidă cu Aldo Spoldi la Roma demonstrau elocvent aceasta. Şi sincer fie spus, în acel timp Armstrong trebuia să înfrângă cu o mână pe tânărul nerutinat Boon care nu avea decât o armă: tinereţea şi cu cealaltă mână pe Spoldi, insuficient cotat chiar printre boxeurii europeni ai categoriei. Când Milică Teodorescu, spunea că poate lupta cu şanse în faţa lui Armstrong nu făcea o glumă chiar atât de proastă....

CE ŞTIA BINE LOU AMBERS

Când Ambers l-a învins pe Armstrong s'a insistat şi s'a reuşit chiar ca opinia publică mondială să fie convinsă că faptul se datoreşte indispoziţiei momentane a lui Bob. Apoi, ca şi cum s'ar fi uitat primele declaraţii toţi «cunoscătorii» dela *«Ring-Magazine»* şi *«Trainer tr.»* au pornit o campanie susţinută şi concluzia a fost Armstrong nu se adaptează cu boxul lui Lou Ambers pentrucă Ambers boxează neregulat, pentrucă nu-şi dozează raţional efortul în luptă şi pentrucă se complică în lupte închise. Cu alte cuvinte, s'a ajuns să fie criticat învingătorul pentru a se explica astfel înfrângerea lui Bob. Situaţia prezenta o gravitate deosebită încă de pe atunci. Pentru cei ce nu sunt învăţaţi să privească superficial, lucrurile erau clare.

Şi ca să se mântue însfârşit cu boxul, Armstrong a început să anunţe în fel şi chip că se va face pastor foarte curând. Dorinţa de câştig l-a reţinut încă în box şi astfel a făcut marea greşeală de a nu se retrage în plină glorie.

Un an de zile Armstrong a fost susţinut de manageri şi de aureola unui trecut de extraordinare succese. Opus la trei la trei zile unor boxeuri modeşti Armstrong mergea din succes în succes, la fiecare luptă boxând câte o repriză. A ştiut cu abilitate să-l evite pe Pedro Montannez şi chiar pe bătrânul Freddie Steele care socotea un match cu Armstrong prilej de reintrare victorioasă. Acum însfârşit Zivic boxeur din categoria a doua (clasamentul pe 1939 al lui «The Ring») a isbutit să-l înfrângă pe neînvinsul «Bob». Zivic este cel mai bun boxeur pe care l-a întâlnit Armstrong in ultimele opt luni. Şi Zivic totuşi găseşte oricând patru-cinci boxeuri să-l bată în America.

Deaceea chiar un match revanşe Zivic — Teodorescu ar fi de excepţională importanţă pentru boxul românesc.

Vasile Şerbănescu Constantin Cionoiu şi Mielu Doculescu boxează la 20 Octomvrie la Berlin

Deplasarea celor trei boxeuri români — ŞERBANESCU, CIONOIU şi DOCULESCU — la Berlin deplasare ce la un moment dat părea zădărnicită de o decizie eronată dată de F. R. Box — decizie împotriva căreea a protestat, de altfel, întreaga presă sportivă — a devenit, de eri, sigură.

Aşteptând răspunsul boxeurilor romani — răspuns ce n'avea să mai sosească vreodată — organizatorul berlinez a trimis eri o telegramă lui Şerbănescu, întrebându-l dacă poate boxa la 20 Octombrie, în Capitala Marelui Reich, cu germanul VOGT. Deasemenea, promotorul berlinez a chemat pentru aceeaş gală, pe DOCULESCU şi CIONOIU propunându-le ca adversari — respectiv — pe BESSELMAN şi GUSTAV EDDER.

C. CIONOIU

Cum bursele propuse sunt acceptabile, Constantin Cionoiu s'a prezentat eri după amiază, d-lui Alex. Cantuniari, preşedintele F. R. Box-ului, solicitând autorizaţia de deplasare.

Conducătorul înaltului for pugilistic, a fost de data aceasta înţelegător cu nevoile celor trei breslaşi şi le-a acordat autorizaţia necesară.

Aseară, o telegramă de confirmare a plecat spre Berlin, astfel că cele trei matchuri sunt ca şi angajate, contractele urmând să sosească în Bucureşti, peste câteva zile.

Adevăratul basket-ball

Ilustraţii eloquente şi pilduitoare

Basket-ball-ul este sportul care preocupă îndeosebi studenţimea română. Este jocul care de un timp se află într'un continuu progres cantitativ şi calitativ şi în special este jocul care este supus celor mai rapide evoluţii, diferenţa dintre felul de a se juca la noi şi cel din străinătate fiind încă mare.

Mărturisirile cele mai bune sunt în cazul acesta fotografiile. Dăm aici câteva faze de basket-ball din patria lui, America, unde el nu mai este de mult un sport minor.

Studenţimea americană, credincioasă adeptă a atletismului, a îmbrăţişat cu multă dragoste acest sport care are avantajul enorm de a păstra o condiţie fizică bună.

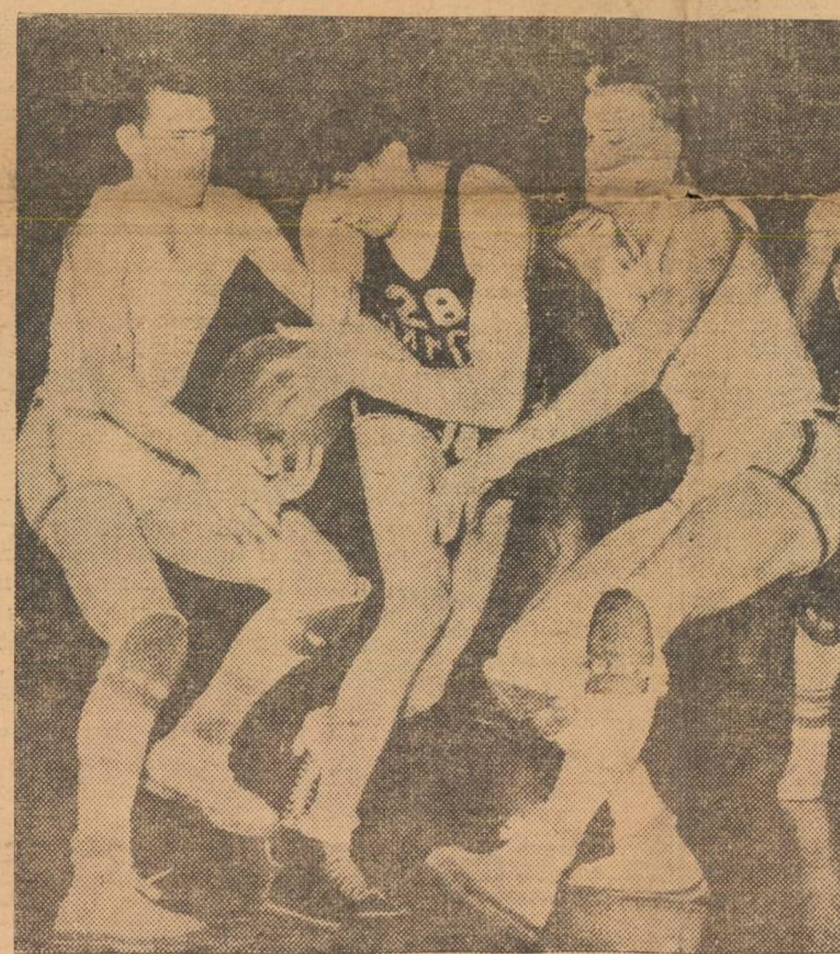
Intr'adevăr, basket-ball-ul american are un gen propriu de joc. El nu cere acel efort prelungit ce îl găsim în mai toate sporturile. El este pe punctul de a deveni o artă. Atletul îl preferă fiindcă are asigurată integritatea corporală sau siguranţa lipsei de leziuni.

Dar adevăratele «jonglerii» ce le face cu mingea îi asigură supleţa, îi asigură detenta, îi asigură condiţia fizică cea mai perfectă, căci după un amator de basket-ball un jucător nu mai are nici un muschi care să nu fi lucrat. Şi nu puţin.

Dar în mică măsură acesta este şi rezultatul basket-ballului la noi.

Există însă o diferenţă care n'a putut fi încă înlăturată.

Basket-ball-ul nostru n'are principii. El este jucat din instinct şi după obiceiul pământului. Regulamentele folosesc prea puţin. Majoritatea jucătorilor nu le-au citit.

1) Jucătorul în alb încearcă să-şi dribleze adversarul, dar acesta îl opreşte cu corpul, întinzând şi braţele pentru a putea opri eventualele passe; 2) Văzându-se încolţit, jucătorul în alb încearcă să scape printr'o feintă. Adversarul, atent, îi urmăreşte mişcările corpului; 3) Văzând că nu poate scăpa, albul încearcă să tragă la coş cu toate că adversarul său a sesizat intenţia şi a ridicat braţele; 4) Trei jucători în luptă pentru balon.

Şi atunci un match de basket-ball este uneori de nerecunoscut.

Atacul la om este nelipsit. Contactul cu adversarul este continuu şi rareori... blând. O tactică precisă nu există.

O tehnică personală destul de rar. Rezultatul? Jucătorii sunt supuşi la eforturi mari care nu le aduc mai niciodată bine. Sportul şi mai ales basket-ball-ul urmăreşte sănătatea celor care îl practică şi deci rezultatul procedeelor dela noi este cu totul ne la locul lui.

Basket-ball-ul american are în schimb principii. Jucătorii se respectă şi regulile jocului. Tactica este nelipsită în echipe. Fiecare îşi cunoaşte rolul şi face atât cât este necesar. Bineînţeles tehnica personală este pe primul plan şi rezultatul ei este fructificarea principiului american de atac şi apărare *«om la om»*.

Din această luptă «om la om», în care primul şi ultimul cuvânt de spus îl are tehnica personală, ese frumosul, iese utilul.

Dar pentru aceasta trebue ca fiecare să înţeleagă rostul basket-ball-ului. Să se gândească nu la victoria de azi, ci la comportarea în viitor.

Nu suntem deloc mulţumiţi când ştim atât de bine ce poate realiza sportivul român.

— GH. EPURAN —

Configuraţia viitorului campionat

Universitatea va fi reprimită în Divizia A.

Campionatul naţional e probabil să se ia dela început Duminică

Chestiunea grupărilor clujene Victoria şi Universitatea preocupă în cel mai înalt grad cercurile noastre oficiale cari doresc să-i dea o soluţie cât mai grabnică şi cât mai echitabilă. In special cercurile cele mai de sus ale footballului românesc, vor să satisfacă pe cât posibil mai complet doleanţele celor două cluburi, pentru a răscumpăra cel puţin în felul acesta durerea ce-au avut părăsindu-şi locul în care s'au înfiinţat.

Universitatea va fi admisă în divizia A.

Din informaţii ce deţinem din absolut cea mai bună sursă, putem anunţa în mod precis că Universitatea va fi reprimită în divizia naţională A cu începere chiar de Dumineca viitoare când va fi programată.

Poate şi Victoria

Informatorul nostru, a fost categoric în privinţa Universităţii, dar cu privire la Victoria a avut unele ezitări, Federaţia ar vrea în primul rând să se asigure dacă Victoria se va putea organiza pe baze serioase, pentru a putea face faţă exigenţelor campionatului naţional.

In orice caz, cea de-a doua echipă din Cluj are mari şanse să fie reprimită în divizia A, prin forţa împrejurărilor; căci nu se poate concepe o formulă cu 13 echipe şi un alt competitor este aproape absolut necesar.

Aşa încât, dacă azi sau mâine comitetul Victoriei dă celor în drept asigurări cu privire la echipă şi situaţia materială a clubului, ea va fi sigur reprimită în divizia A.

Cum se va forma programul

Natural că imediat va fi necesară alcătuirea unui program nou pentru campionatul naţional. Cu privire la acest capitol n'am primit nici un fel de relaţii pozitive dela informatorul nostru. Dar prin simplă logică ajungem la concluzia că Duminica viitoare vom avea o a doua inaugurare a campionatului divizionar A.

Ultima etapă în a doua zi de Crăciun?

In cazul când campionatul naţional începe din nou Duminecă ar urma să avem următoarele etape:

13 Octombrie
20 Octombrie
27 Octombrie
3 Noembrie
10 Noembrie
17 Noembrie
24 Noembrie
1 Decembrie
6 Decembrie
8 Decembrie
15 Decembrie
22 Decembrie
26 Decembrie.

Adică ultima etapă ar urma să se dispute a doua zi de Crăciun.

Matchuri în timpul săptămânii?

Socoteala de mai sus a fost făcută de noi pe baza zilelor de sărbătoare în cari se vor disputa matchurile.

Cum în acest fel disputarea campionatului pătrunde prea mult în iarnă, nu ar fi exclus ca federaţia să dispună disputarea unor jocuri în timpul săptămânii. In definitiv, desavantagiile sunt aceleasi: încasări slabe şi iarna şi în timpul săptămânii.

Odată hotărârea luată în chestiunea celor două echipe clujene, problema programului campionatului naţional trebue cercetată cu toată atenţia, ea fiind prea serioasă pentru a fi rezolvată dintr'o trăsătură de condei. Grupările noastre divizionare trec momentan prin momente prea grele pentru a putea suporta şi alte sacrificii peste ce duc până acum şi orice plus le-ar putea fi funest.

T. ANDRONIU

Răspunsul d-lui G-ral Antonescu Conducătorul Statului la telegrama omagială trimisă de adunarea generală a Venusului

Cu ocazia adunării generale ţinută Duminică, A. S. C. Venus a trimis M. S. Regelui Mihai I şi domnului General Ion Antonescu, Conducătorul Statului, câte o telegramă prin care exprimă sentimentele de devotament faţă de Ţară şi Coroană.

D. General Ion Antonescu a răspuns prin următoarea telegramă:

D-lui avocat Alex. Eladescu
Str. N. Filipescu 14
Loco

Bucureşti, 7 Octombrie 1940

Mulţumesc pentru bunele sentimente exprimate şi sunt sigur de devotamentul făgăduit.

Conducătorul Statului Român
(ss) G-ral Ion Antonescu

Rapid s'a antrenat eri la Giuleşti

Eri după amiază divizionara Rapid s'a antrenat pe terenul său din şoseaua Giuleşti. Deşi echipa a jucat Sâmbătă, antrenamentul a constat numai în atletică uşoară şi exerciţii de condiţie fizică.

SIPOŞ ŞI VINTILA AU LIPSIT

La ordinele lui Auer s'au aliniat numai Sadowsky, P. Rădulescu, Slivăţ, Lengher, Moldovanu, Răşinaru, Wetzer III, Radu Florian, Simko, Bogdan, Baratky şi Dan Gavrilescu.

Sipoş, care nici Duminică nu va juca fiind suspendat de C. C. N. de la jocul cu Ripensia, n'a venit. De asemenea a lipsit Vintilă, ocupat la serviciu.

URMAREA JOCULUI CU VENUS

In matchul de Sâmbătă, echipa n'a mers de loc. A fost complet lipsită de vlagă. Şi, eri, Auer a insistat foarte mult asupra condiţiei fizice. Jucătorii au fost munciţi cum nu se poate mai serios. Pentru ca, cel puţin în viitor să nu se mai întâmple ce s'a întâmplat Sâmbătă trecută.

JOI MATCH AMICAL CU CARMEN

Pentru Joi după amiază, a fost aranjat, conform programului stabilit la începutul campionatului, un match amical care să dea posibilitatea unei verificări a jucătorilor.

PETRICA RADULESCU

Adversarul a fost ales: Carmen, una din cele mai puternice echipe districtuale bucureştene, care va obliga pe rapidişti să se întrebuinţeze serios.

Atenţie la arbitraj

Problema arbitrajului la categoriile inferioare trebue mai atent soluţionată. Aceasta pentru a nu se mai produce scene ca acelea petrecute la matchul Vif. Dacia — Arsenal când un arbitru oarecare a jignit pe toţi jucătorii prin reaua credinţă cu care a arbitrat.

Să se înţeleagă odată pentru totdeauna că jucătorii nu sunt decât nişte oameni cari vor să-şi petreacă o Duminecă în aer liber şi deci nu sunt bătaia de joc a celor ce vor să-şi facă o trambulină din sport.

Cred că se înţelege, domnule Greculescu!?

Titi Dumitrescu în tratative de transferare la Venus

Titi Dumitrescu, fostul inter al lui Gică Popescu, este în tratative de transferare pentru Venus. Universitarul ar avea drept de joc imediat în cazul când s'ar ajunge la o înţelegere între cele două grupări.

Dimineţile de Duminică să fie redate Bisericii

Sunt convins că enunţarea acestui titlu va stârni proteste şi obiecţii din partea celor «pricepuţi» în sport. Sunt deasemenea convins că toate obiecţiile tehnice ce se pot face stau în picioare. Dar tot atât de convins sunt că nici un creştin adevărat nu poate subordona interesul creştin unui interes sportiv. O spunem cu tot curajul de aci dela o gazetă de specialitate, deoarece, cât de mari ar fi aceste interese speciale, noi am subordonat, dintru început, activitatea noastră unor concepţii spirituale neclintite.

Duminica dimineaţa tineretul românesc trebuie să meargă la Biserică. Fără excepţii şi fără compromisuri. Şi suntem siguri că ceea ce scriem noi nu este un îndemn către autorităţi ci o simplă anticipare.

Este un lucru foarte penibil, că francmasoneria şi iudaismul care au tras până acum sforile sportului românesc, au făcut ca sportul românesc să stea faţă de Biserică pe acelaşi plan cu cârciuma şi jidovitele cinematografe.

Ne aducem aminte cu multă simpatie de un preot, preşedinte de grupare sportivă de cartier care îşi aducea membrii la Biserică în fiecare Duminică. Dar nu uităm nici zâmbetele fine pe care le-a provocat un reportaj despre acest fapt, printre unii sportivi.

Dar pentrucă am deschis o problemă este de datoria noastră să dăm şi soluţia. Propunem ca toată activitatea de Duminica dimineaţa să se distribuie între după amiezele de Sâmbătă şi Duminică.

La obiecţia că Duminica după masă, sportivii nu ar mai putea asista la marile întâlniri răspundem:

Nu e nimic, sportivii să facă sport, nu galerie.

Ceeace voim noi în primul rând este să coborâm tribunele în arenă.

Vrem să împuţinăm pe cât cu putinţă tipul de «sportiv spectator» şi să convingem pe toţi că orice Român, cel puţin până la vârsta de 30 de ani poate deveni un sportiv activ. Vrem să dispară timiditatea în faţa problemei performanţei. Vrem ca toţi Românii să fie sănătoşi şi puternici.

Dealtfel, prin aceste propuneri, noi apărăm nu numai interesul moral al sportului, ci şi pe cel practic. Căci dacă sportul nu se va acomoda căilor spirituale pe care s'a angajat neamul, el îşi iscăleşte singur condamnarea la moarte.

Paul Popescu